

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Nordens Mythologi eller Sindbilled-Sprog historisk-poetisk udviklet og oplyst

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 585. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1832_503A-txt-shoot-idm19444.pdf (tilgået 24. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Det var da i *Rolv* Krages unge Dage, da hans Foster-Fader og Frænde, Roe Halvdansön, sad gammel paa Thronen i *Leire*, og havde bygt sig et i Norden magelöst Slot, som vore egne Sagn lægge ved *Roeskilde*, men den Angel-Sachsiske Skjald kalder *Hjortholm* (Heort burg), da timedes Danmark stor Vaande og Kvide, ved Trolden *Grændel*, som naturligviis var Fader til den *Issefjords-Trold*, der spögde i Middel-Alderen, og som ikke for sin Död kunde lide og döie al den Sang og Klang og Gammens-Lyd, der daglig hördes fra Borgen. En Nat, da Kæmperne, efterat have drukket saalænge omtrent, som de kunde sidde overende, havde lagt dem til Hvile paa Bænkene, listede Trolden sig ind i Steen-Stuen, og dyssede dem let i Sövn, der alt sov som Stene, ja, slugde Femten af dem saagodt som i een Mundfuld, og slæbde af med andre Femten til sin Kule paa Havsens Bund. Det var Begyndelsen, men blev ikke Enden, thi naar Trolde först har faaet 586 Smag paa Menneske-Kiöd, gider de ingen anden Mad havt, og hvor tit end de efterlevende Kæmper, naar de havde en Taar paa Skallen, lovede *Grændel* baade Last og Skam, naar han kom igien, saa gik det dog immer ud over dem selv, og tilsidst maatte Kongen lade Borgen staae öde og tom i tolv samfulde Aar. Dette rygtedes, som Man nok kan vide, over hele Norden, og *Bjovulf*, Sön af Gothe-Kæmpen *Egthjov*, som Roe havde reddet for Ylfingernes Klöer, drog nu, kun selv femtende, men selv saa stærk som *trediv*e Andre, over til *Danmark*, for at giengjælde Giæste-Venskabet og prøve Styrke med *Grændel*. Hvordan han nu kom til Rette med Strand-Rideren, og slap ind til Kong Roe, samt hvad Ord han skiftede med Kongen og Dronningen, eller vexlede med *Hunferd*, den avindsyge Drost, det er sat paa Rim, for at löbe desbedre, og her er det Nok sagt, at *Bjovulf* fik Lov til at ligge paa Borgen om Natten, hvor han da satte *Grændel* til Vægs, saa det dundrede efter, og holdt saa godt paa hvad han havde, da Trolden vendte Rygg, at han beholdt Utyskets ene Arm med samt Skulder-Bladet, skiönt Resten löb sin Vei*Bjovulfs-Drape. Thork. p. 8-65. Dansken S. 8-77.. Det er ikke her at beskrive, hvor sjæleglad Man i Danmark blev over Kæmpens Held og Troldens Bræk, eller al den Höitid og den Stads der blev gjort paa Borgen, med Sang og Klang og Skjalde-Kvad om *Hermod* og *Sigmund Volsung*, 587 om *Hnef* og *Hengst* og den falske Kong *Fin*, skiönt det er godt værdt at höre; men vel maa jeg melde, at næste Nat da *Grændels Moder* kom at hevne Skade, fandt hun ikke *Gothe-Helten*, men kun Danskere i Sövn, og blandt dem *Æsger Mund-Skiænk*, der vist ikke ved Gildet men vel derefter havde glemt sig selv, og ham tog hun med sig, skiönt Resten, letsövnet, kom snart paa Benene og hödede med Kiöller, saa Hexen vendte Rygg. Dette gav nemlig Anledning til *Bjovulfs* anden Dyst i *Danmark*, som ikke er saa lidt æventyrlig, thi han dykkede tilbunds i Söen, hvor Trold-Pakket boede, og kom i Klöerne paa *Grændels Moder*, som, ihvormeget han end strittede imod, dog bar ham sprættende til sit vandtætte Luk-Af, formodenlig en Glar-Hald, for der at give ham hans Livs-Bröd. Hun slap ham vel desaarsag, saa han fik Tid til at trække fra Læret, og *Hrunting*, som *Hunferd* Drost havde laant ham var saa skarpt som en Rage-Kniv og hærdet i Edder og Forgift, men her var det tilovers, og da *Bjovulf* mærkede, det beed ei paa Hexen, smak han det til Gulvs og brugde Næverne, til han gik selv bagefter, og maatte ladt sit Liv for Hexens Dolk, saafremt hans gode Brynie, et af *Völunds* Mester-Stykker, ei havde været uigennemtrængelig. Det var den imidlertid, og midt i sin Vaande fik *Bjovulf* ikke blot Öie paa et gammelt *Jette-Sværd*, der hængde paa Væggen, men fik det 588 endogsaa, Man veed ei hvordan, listet ned, og svunget over Hexen, saa hun fik sit Bane-Saar.